

Önismereti kurzus

Peter

A busz lassan végállomásához, a frankfurti főpályaudvarhoz közeledett. Peter az egyik hátsó ülésen ült, az egész úton feszülten. Vajon időben odaér? Nem nagyon kínos ez? Csak átverték? A másik kettő is ott lesz? Végig ilyen kérdések jártak a fejében. Félúton annyira elbizonytalanodott, hogy kis híján leszállt a buszról, ám az utolsó pillanatban meggondolta magát és mégis fennmaradt. Most, hogy már ennyire közel jár, mindenképp végigviszi, amit elkezdett. Legrosszabb esetben csalódnai fog. Legjobb esetben megszűnik a rémálmai és a folyamatos bizonytalanságérzete.

– Frankfurt am Main, Hauptbahnhof – közölte egy kellemes női hang, és kitértek a jármű ajtajai.

A férfi felpattant, és kisért. Megtapogatta a zsebében előre kinyomtatott jegyeket. Menet közben azon gondolkodott, hogy az önismereti kurzus rejtélyes oktatója miért pont egy vasúti kocsifülkéjében akar órát tartani. Nem lesz ott túl sok zavaró körülmény? Hiszen szabadon ki-be járhat a többi utas. Ekkor ért a főbejáratához. Megállt, és szemével a vágányok számozásának irányát kutatta, az embertömeggel és a galambrajokkal dacolva. Neki a tizenharmadikra volt szüksége, az elővárosi körvonatra. A levél szerint, amit Cipolla mester küldött, mire visszatérnek ide a vonattal, addigra végez a kurzussal. Végre meglátta a távolban a szerencsés számú vágányt, és öles léptekkel megindult felé. Magassága és határozott járása miatt senki sem állt az útjába, hamar odaért. A vonat már bent állt a helyén, és a tájékoztató tábla szerint még tíz percig ott is marad. De Peter nem szándékozott kihasználni ezt az időt, így rögtön a négyes számú kocsihoz ment.

Egy pillanatot még tétovázott, mivel itt volt az utolsó lehetőség a visszafordulásra. Beszívta magába a pályaudvarokra jellemző hang- és szagáradatot, majd vetett egy pillantást a bejárat fölé kifüggesztett hatalmas órára. Pontban három óra. Végül elszánta magát, és felszállt a vonatra. Hatvannégy, hatvanöt és ott is volt a hatvanhatos számú fülke. Kinyitotta az ajtót, és benézett. Ketten ültek bent. Egy idősebb, elnyűtt ábrázatú férfi az ablakon bámult kifele, meg se rezzent az új útitárs érkezésére. Mellette pedig egy tinédzser korának második felében járó, szép, vörös hajú lány ült heavy-metál zenekarok rajongóinak öltözetére emlékeztető ruhában. Valami köszönésként mormogott.

– Önök is erre az izé, erre az önismereti tanfolyamra jöttek? – kérdezte elbizonytalanodva Peter.

A férfi lassan elfordult az ablaktól és végigmérte őt, majd bólintott, és megint kinézett az ablakon. A lány alig hallhatóan igent mondott. Peter megköszönte, és leült a jegyen feltüntetett helyre, a lány mellé.

Melanie

Melanie azon gondolkodott, hogy feláll és hazamegy. Tizenegy perc múlva indul a vonat, de még egyelőre senki sincs itt, csak ez a nyilvánvalóan kattant manus, aki hozzá sem szólt eddig, csak az ablakot bámulja. Nem is lesz itt semmilyen önismereti kurzus, csak valaki szórakozik vele. Hogy is lehetett ilyen hülye, hogy beugrott ennek a hirdetésnek. Majd pont ez fogja megoldani a gondjait, ha már a pszichológus sem tudja. Na persze. Miközben ezen gondolkodott, váratlanul kinyílt az ajtó, és újabb emberrel bővült a fülke utazóközönsége. A fiatal, legfeljebb harmincnek kinéző férfi magasságával és tetszetős arcvonásaival azonnal lenyűgözte a lányt, aki már kevésbé akart elmenni onnan. Még tovább nőtt a maradási kedve, mikor a jövevény az önismereti kurzus felől érdeklődött, és leült mellé. Így azért már valószínűbb, hogy nem verték át, vagy ha igen, akkor kevésbé gáz, mert mást is sikerült. Egy darabig kínos csendben üldögéltek, majd a Melanie összeszedte minden bátorságát, és a mellette ülő férfihoz fordult.

– Bo-bocsánat, magának is hármat mondott, hogy akkorra jön?

Máris elszégyellte magát a butuska kérdésért, és enyhe angol akcentusáért.

– Igen, nekem is ezt mondta – válaszolta az. – Igazán jöhetne már, nemsokára indul a vonat.

– Jah.

– Amúgy Peternek hívnak – vette át a kezdeményezést a férfi. – És inkább tegezzük egymást!

– Én Melanie vagyok – mondta egy szolid mosollyal Melanie, miközben valamelyest oldódott az eddigi feszültség.

Mindketten az ablakon kinéző ember fele néztek.

– Oskar – mondta kurtán.

Egy kis csend következett, majd valaki kinyitotta az ajtót, és belépett a fülkébe. Meghatározhatatlan korú, közepes növésű, de enyhén görnyedt férfi volt. Határozott arcvonásait egy nagy orr, szúrós tekintet és összenőtt szemöldök díszítette. Melanie rögtön sejtette, hogy őt várták.

- Jó napot kívánok, elnézést a késedelemért! – hadarta. – Önök bizonyára Peter, Melanie és Oskar - mutatott végig a fülke utasain az ajtótól az ablakig. – Az előre átküldött személyleírás alapján. Én továbbra is a Cipolla álnevet használnám. Az önismeretet hipnózis segítségével kísérem meg átadni önöknek, fizetni csak akkor kell, ha sikerrel járok, ahogy azt az újsághirdetésben is olvasták. Engedelmmükkel bezárnám a fülkét, hogy biztos ne zavarjon meg minket senki...

– És a kalauz? – szólt közbe Peter.

– Ne aggódjon, azt elintéztem – mondta, és egy ékkel ellehetetlenítette a kívülről történő bejutást. – Kezdhetjük?

Mindhárman valamiféle pozitív visszajelzést adtak.

Oskar

Egész reggel azon gondolkodott, vajon van-e értelme elmenni erre a tanfolyamra. Hogy lehet olyan álnevet fölvenni, hogy Cipolla? Nyugdíjas évei előtt irodalomtanár volt, pontosan tudta, hogy Cipolla gonosz bűvész volt egy Thomas Mann novellában. Viszont olyan cefetül érezte magát, hogy nem volt veszteni valója, mindent meg kell ragadjon, akkor is, ha történetesen hipnózis általi önismeretről van szó. Így ebéd után elköszönt élettársától, és elsétált a néhány háztömbnyire lévő pályaudvarra, majd felszállt a nemrég megérkezett elővárosi körvonatra. Aztán fél óráig csak nézett ki a fejből, és gondolkodott magában. A szívműtéten, Lindán, Paulán, az egész életén. Sejtette, hogy miért ilyen depresszív a hangulata, de nem volt benne biztos és azt sem tudta, hogy vajon mi lehet rá a megoldás.

Amíg ezen morfondírozott az ablakon kinézve, megérkezett a két másik résztvevő is – a hipnotizőr előre megírta, hogy hárman lesznek –, Oskar reflexből köszönt nekik. Végül, némi késéssel megérkezett a hipnotizőr. A férfi valahogy így képzelte el a novellában Cipollát. Bezárta az ajtót, elkérte a vonatjegyeket a résztvevőktől (a pénzt csak a „kurzus” után), majd elkezdte a munkát. Először csak általánosabb kérdéseket tett föl mindhármuknak, amiknek egy részét már írásban is megkérdezte: Milyen jellegű problémája van, hány éves, hol lakik.

Aztán mikor elindult a vonat kérte, hogy mondjanak egy igaz és egy hamis állítást, majd tartott egy „próbamenetet”, ahol kifejezetten arra kérte hármukat, hogy álljanak ellent a hipnózisnak. Oskar igyekezett nem követni az inga mozgását, nem hallani a szavakat. Félig sikeres volt az ellenállása: nem aludt el, és követte alva a mester utasításait, mint Melanie, viszont végig félálomban volt, és olykor engedelmeskedett a vezényszavaknak. Peterre – ahogy Oskar látta, amikor épp tudatánál volt – alig hatott a hipnózis. Ezután Cipolla megszakította a mutatványt, és arra kérte a résztvevőket, hogy most már ne álljanak ellen, lazuljanak el, meditáljanak. Oskar és Melanie esetében ez nem jelentett különösebb gondot,

néhány gyakorlat után az álom és ébrenlét közötti állapotba kerültek, Peter esetében viszont sok időt elvitt. Ami ezután történt, arra nem emlékezett Oskar. Arra ébredt, hogy ismét Frankfurt am Mainban vannak, és Cipolla ébresztgeti őket.

– Na, hogy érzik magukat? – kérdezte tőlük. – Van neki egy azonnali jobbító hatása, de igazán nagy önismerethez csak néhány nap múlva fognak tőle hozzájutni.

– Pff, kicsit fáj a fejem – válaszolta Oskar. – De valóban sokkal jobb a hangulatom, mint előtte volt, és mintha kezdenének tisztulni, hogy is vannak a dolgok az életemben.

Peter és Melanie is hasonlóan nyilatkozott.

– Helyes! A fejfájás amolyan mellékhatás, nemsokára elmúlik.

És tényleg rövidesen elmúlt.

Peter

Hazafele menet Peter fejében csak úgy kavarogtak a gondolatok. Rég aludt ilyen pihentetően, még ha bele is telt egy időbe mire ezt elérték. Már önmagában ettől is jobban érezte magát. Reflexből leszállt a jó megállónál, s lakása irányába ballagott. Arra is rájött, hogy az utóbbi időben jellemző bizonytalanságának az az oka, hogy elfelejtett valamit. Valami fontosat! Gyanította, hogy a meggyőződéséről, az idealizmusáról és egyben az identitásáról volt szó. Korábban majd egy évtizedig tagja volt egy erősen elvi alapú nemzeti-liberális csoportnak, de aztán az utóbbi években egyre ritkábban járt oda, végül teljesen kikopott és kilépett. Egyszerűen úgy érezte, hogy a valóságot nem irányíthatja egy eszme – gondolta, miközben beütötte a társasház kapujánál a kódját, és belökte az ajtót. Mindegyik világnézetnek megvan a maga létjogosultsága, de mindegyik elbukik valahol a való élettel való szembesüléskor. Persze ezzel az identitásának egy jókora része is levált tőle. Igazán komolyan gondolta anno ezt a dolgot, heti rendszerességgel találkozott a csoporttagokkal, terveket szőttek a világdominanciára és pénzt is összeadtak. Legaktívabb korában a szekta harmadik embere volt. Amikor fokozatosan kihátrált onnan nem gondolta, hogy ez ekkora problémát fog okozni. Ki hitte volna, hogy minden mindennel összefügg, az identitásvesztés álmatlanságot és kóros bizonytalanságérzést okoz.

Közben felért a lakásajtóhoz, kinyitotta a zárat, belépett, és hatástalanította a riasztót. Egyedül élt itt és ez meg is látszott. Eszébe jutott, hogy háromszor is zümmögött a telefonja útközben, meg kell néznie ki kereste. Az anyja és egy ügyfél hívta, és egy lány írt neki tegnapelőttről. Gondolta, hogy most lerendezi őket, hamar túl lesz rajta, de aztán mégsem fogott hozzá. Az anyjától úgymint csak aggodás cunamit és hegyi beszédet kapna, az ügyfél hívja vissza hétköznap, a lánynak pedig meg kell magyaráznia, hogy nem akar most komoly kapcsolatot. Ezért inkább leült a számítógép elé, és játszani kezdett.

Úgy egy órával később odakinn fokozatosan besötétedett az ég. Peter lassan kezdett ismét elálmosodni, úgy tűnt kiment a délutáni meditáció hatása. Végigdőlt az ágyon ruhástól,

és reménykedett benne, hogy hamar elalszik, így, hogy már rájött mi nyomasztja. És nemsokára valóban kezdett kikapcsolni a tudata, átadva helyét az álomnak. Ám még mielőtt teljesen átadhatta volna magát az alvásnak, hallott egy dobbanást maga alatt. Azt gondolta csak képzelődik, és tovább süllyedt az alvás felé. De aztán jött egy valamivel erősebb és határozottabb dobbantás az ágya alól, így kénytelen-kelletlen felkelt. Végiggondolta, vajon miről lehet szó, és kicsit még fáradt fejjel arra jutott, hogy az alsószomszéd kopogott fel.

Megnézte a fürdőszobát és a konyhát, de se erős hangokat, se beázást nem hallott, és látott. Visszament a nappaliként és hálóként funkcionáló szobába, és tétován megállt a közepén. Jött egy harmadik erős dübörgés, félreértetlenül az ágy alól és ezzel egy időben egy pillanatra el is ment a világítás. Peter megijedt, mert ez már határozottan nem az alsószomszédtól jött.

– Van ott valaki? – szólt oda félénken.

Nem érkezett válasz. A férfi folyamatosan szemmel tartva az ágyat eloldalazott a partvisig, majd erősen megmarkolta azt.

– Na?

Halk nyüszögés az ágy alól. Peter begyűjtötte a zseblámpáját az íróasztalról a gép mellől, és bekapcsolta. Egyre inkább ment fel a pulzusa. Szép lassan, támadásra készen letérdelt, és bevilágított az ágy alá. Körbepásztázta a fénnel az egész padlót a szobának ezen részén, de nem talált semmit. Kezdett lenyugodni. Biztosan csak képzelte az egészet, még nem ébredt fel teljesen. Vagy talán mégis az alsó szomszéd... Ez járt a fejében, miközben térdelésből guggolásba váltott, majd feltápáskodott. Aztán az ágyra nézett, és megfagyott benne a vér attól, amit látott. Egy koboldszerű, undorító, nyáladzó lény állt ott, aki egyértelműen az öccse arcvonásait viselte.

– Jézusom! – szaladt ki a száján meglehetősen hangosan. Megdörgölte a szemét, megcsípte magát és konstataálta, hogy nem álmodik. Remegni kezdett. – Mi vagy te?

Az mondott valamit, de nem lehetett érteni. Megpróbált közelebb kerülni Peterhez, de az a partvist maga előtt tartva hátrált. A lény megint szólni próbált, de csak annyit lehetett belőle kiérteni, hogy „Jochen”. Így hívták Peter öccsét. Peter nem bírta tovább idegekkel, kirohant a szobából és a lakásból, egyenesen a szomszédhoz. Hangosan kopogott az ajtaján.

– Jól van, jövök már – hallatszott belülről. Peter alig bírta kivárni, amíg kicsoszog.

– Oh, kedves Peter – nyitott ajtót a szomszéd –, tudja a derekam már nem a rég...

– Elnézést, Herr Müller! – szakította félbe Peter zaklatottan. – A szobámban... ott van...
jöjjön át...

Herr Müller látta az ajtóban álló szomszédon, hogy komoly baj van, így szó nélkül követte. Bementek Peter lakásába.

– I-itt volt – bizonygatta Peter az ágyra mutatva. – Egy nagy szürkészöld lény ült az ágyamon. Halálra rémített. Még itt kell lennie valahol.

– Hát, ha tényleg nagy volt, nem tűnhetett el nyomtalanul. Keressük meg hova bújt – indítványozta a szomszéd. – Pontosan mi is ez? Sáska? Egér?

– Nem – nyelt nagyot Peter. – Úgy nézett ki, mint egy gnóm vagy egy kobold, de az arca... az olyan emberi volt.

Müller Johannes nagyon csodálkozott ezen, a homlokát ráncolta, mégis nekiállt a keresésnek. Az összes szobát átkutatták, de nem jártak sikerrel.

– Pedig esküszöm én láttam! – borult ki Peter, lerogyva egy fotelra.

– Én elhiszem önnek, Peter, hogy ilyesmit hallucinált – nyugtatta a szomszédja. – Biztos az idegére ment a sok munka, a szektája meg a nők. Csinálok egy teát!

– Ahm – nyögte Peter, és tehetetlennek érezte magát. Herr Müller odarakta a teavizet forni.

– Aludja ki magát, meglátja reggelre jobban lesz!

– Talán tényleg csak hallucináció volt – mondta félhangosan a házigazda. – Csak olyan valós volt. Az öcsém arcvonásait viselte.

– Az öccsét? Nem is tudtam, hogy van öccse. Mennyi cukrot tegyek a teába?

– Felet abból a nagy kanálból, ha kérhetem, Herr Müller! Van egy öcsém csak nem szoktam vele dicsekedni, mert nem teljesen épeszű. Sőt ön- és közveszélyes. Mániás depresszió, súlyos borderline, hiperaktivitás, asperger egyszerre diszlexiával és diszgráfiával fűszerezve. Anyám már öreg, örül, ha magát el tudja látni, apám nem él, így rám lett bízva a gondozása úgy öt éve. Az volt a cél, hogy ne kelljen őt a diliházba zárni, de aztán kénytelen voltam, nem bírtam vele.

– Akkor biztos a lelkiismerete piszkálja – jött be a szobába Herr Müller egy csésze forró teával. – Talán nem próbálta elége megérteni és kezelni. Valakit az örültek házába záratni komoly döntés.

– Meglehet, hogy nem igyekeztem elége... – nézett maga elé Péter, miközben elvette a teát.

Néhány másodperces csend következett.

– Oh, hogy elszállt az idő! – konstatálta Herr Müller. – Most kezdődik a kedvenc sorozatom. Szóval, ha megbocsát...! – Azzal kiviharzott a lakásból, de közben hátravetette még, hogy „vigyázzon magára Peter!”.

Ismét csend lett. Peter becsukta az ajtót, és készülődött a lefekvéshez. Talán mégis hallucinált, gondolta magában. Fogmosás és átöltözés után lekapcsolta a lámpát, és fáradtan az ágyára dőlt. Magára húzta a takarót, a fal felé fordult. Azon filozofált miért okozott nála ilyen tüneteket az önismereti tanfolyam. Tényleg ez lapulna a lelke mélyén? A hátára fordult. A nagy belmagasság miatt alig tudta kivenni a plafon körvonalait. Ahogy meresztgette a szemét szép lassan kirajzolódott rajta az öccse arcvonását viselő lény...

Melanie

Melanie sokáig Oskarral egy útvonalon ment haza. Kicsit sajnálta, hogy nem Peterrel, de az idősebb férfival is jót beszélgetett. Nem gondolta volna, hogy egy volt irodalomtanár is lehet ilyen jó arc. A kurzus úgy tűnt, nagyon jó hatással volt Oskarra, teljesen kinyílt a korábbi ablakon kinézegetéshez képest. Végül elváltak útjaik, mert Melanienak még buszoznia kellett néhány megállót, a férfinak viszont már abban az utcában volt a lakása.

Végül húsz perccel később a lány is hazaért. A családjával élt egy tágas kertvárosi házban, ahova öt éve költöztek az USA-ból. A kertben féltérdre ereszkedett, és megsimogatta az elé rohanó kutyájukat.

– Na, Scooby – dörgölte a két éves németjuhász fülét –, most már talán jó irányba mennek majd a dolgok. Úgy érzem, ez működött...

Scooby nem sokat értett belőle, de hálásan megnyalogatta a kezét. Melanie megpaskolta a kutya oldalát és felállt, majd besétált a házba.

– Hello, Mel! – Köszönt neki az anyja. – Mi jót csináltál ma délután?

– Semmi különös, anya – mondta a lány, miközben kezdte levenni a cipőjét.

– A semmi különös nem tart majd négy órán át, kincsem.

– Ajjh... semmi közöd hozzá, már elég nagylány vagyok hozzá, hogy eldöntsem, merre megyek – emelte fel hangját Melanie.

– Értsd meg, hogy aggódom érted! Tudod, hogy beteg vagy... honnan tudjam, hogy nem kerültél-e emiatt bajba.

– Nem kerültem bajba – válaszolta fagyosan, majd felvágatott a lépcsőn.

Az emeleten látta, hogy a két évvel fiatalabb öccse kinyitja az ajtaját, és kinéz rajta. Tudta, hogy nem ússza meg dorgálás nélkül.

– Ezt azért nem kellett volna, Mel...

– Kuss, te kollaboráns! – válaszolta, majd becsukta az ajtaját, leült az ágyára és nézett maga elé.

Kezdett lenyugodni. Valóban igaza volt az anyjának és az öccsének. Tényleg indokolatlanul agresszív időnként az utóbbi időben. Ezért és a pánikrohamai, rossz tanulmányi eredményei miatt járt pszichológushoz. Úgy gondolta, majd vacsoránál bocsánatot kér a mai viselkedéséért... talán. Átült a laptopja elé, és felnyitotta a képernyőjét. A gép rögtön kilépett az alvó módból. Melanie beírta a jelszót és kis várakozás után megjelent az MSN, ahogy reggel hagyta. Ráírt egy szorgalmas osztálytársára, hogy a megtudakolja tőle annak az órának az anyagát, amit az önismereti tanfolyam kedvéért ellógott. Miután megtudta, az Amerikában maradt legjobb barátnőjével kezdett csetelni. Beszámolt neki az utóbbi pár napjáról és az önismereti tanfolyamról is.

– És, érzel valami változást ☺ ? – kérdezte tőle Ann. – Tudod már, miért vannak a gondjaid?

– Hát, utána közvetlen jobban éreztem magam egy kis fejfájást leszámítva, aztán mikor hazaértem volt egy kis összeszólalkozásom anyámmal, az elrontotta a kedvemet ☹ . Egyelőre még mindig nem vagyok képben mi áll a dolgok háttérében. Igazából önmagában a Németországba költözés nem elég indok, viszonylag jól sikerült a beilleszkedésem... Persze téged nagyon hiányollak <3 .

– Jajj, én is téged <3 ! Azért sok sikert a gyógyuláshoz, hátha hosszabb távon használ. Amúgy van most valaki, aki tetszik :D ?

– Hhaj, ne is mondd! Találkoztam a kurzuson egy tök jó pasival... de egy tízzel idősebb, és nem tudom az elérhetőségeit, csak a keresztnévét ☹ .

– Ohh ☹ . Hát akkor ez felejtős gondolom...

– Kösz, legalább te lehetnél pozitív ~_~ .

– Ne már...

– Oké-oké, érzem, hogy kezdek megint agresszív lenni. Jobb, ha most abbahagyjuk, nem akarom, hogy az legyen, mint egy hete.

– Igazad van, tényleg jobb lenne elkerülni azt a patáliát :/. Akkor, szervusz, jó éjt !

– Jó éjt, Ann! – pötyögte be.

Aztán becsukta a chatprogramot, és az ablakhoz sétált. Odakint már szinte teljesen sötét volt, ahogy az szeptemberben elvárható ebben az időben. Dühös volt magára, hogy nem tudja kontrollálni a érzelmeit. Ha így folytatja, mindenkit elveszít maga körül. A perifériás látásából mintha valami mozgást érzékelt volna az udvaron. Odanézett. Nem látott semmi különöset a mozgás helyén. Biztos valami kisállat vagy veréb. Ennek a gondolatnak a kapcsán megmagyarázhatatlan, rossz érzés fogta el Melaniet. Újabb mozgást érzelt a periférián, ezúttal jóval közelebről, a hangot is hallva. Most már az állat fehér színű farkát is látta elsuhanni, sőt a vége kikandikált egy fa mögül. A lány el nem tudta képzelni mi lehet ez.

Amit látott annak alapján legalább száznegyven centi magas, két lábon járó lényről volt szó. Egy kicsit kinyitotta az ablakot, és kiszólt rajta egy „hahó”-t. A fa mögül, egy óriási mosómedve csontváza lépett elő, a szeme helyén vörös csillogással. Melanienak előbb elakadta lélegzete, majd felsikoltott.

A sikoltásra rögtön átfutott a testvére.

– Mi az, Mel?

– O-ott az ablakban, én láttam!

– Kit? Mit?

– Nem tudom, de borzasztó volt – remegett meg a lány. – Úgy nézett ki, mint valami állat óriási csontváza.

Időközben az anyja is felért a szobába.

– Mi történt? – kérdezte.

– Mel látott valamit – válaszolt Melanie helyett az öccse, miközben kinézett az ablakon. – Valami állattetemet.

– Egy óriási mozgó állat tetemet – javította ki ingerülten Melanie, és az ablakhoz lépett ő is ismét.

– Hmm – hümmögött az anyjuk.

– Ott van! – mutatott elcsukló hangon Melanie egy bokor felé. – Nem látjátok?

Az öccse és az anyja is erősen nézett arra pontra az ablakon keresztül, de ők nem láttak semmit.

– Drágám, ezt csak te látod...

– Nem! – toppantott Menaie. – Olyan valós.

– Pedig én se látom, Mel... – így az öccse.

– De ott a piros szemé... ne mond, hogy te se látod! Ohhh! – Melanienál eltörött a mécses.

– Semmi baj, kicsim! – vigasztalta az anyja. – Úgy tűnik, hallucinálsz. Jobb, ha mostanában nem mész sehova, mi vigyázunk rád.

Oskar

Oskar szinte ugrált örömeiben mikor hazaérkezett. Nem tudta, pontosan miért érezte magát olyan jól, de nem is igazán érdekelte. A kurzuson megerősödött benne az érzés, hogy a jelenlegi élettársa nagyon fontos neki, és még szeretne élni jó pár évet, be fogja vállalni a műtétet. Ezeket az elhatározásait meg is osztotta élettársával, így együtt örültek neki.

– Csináljak neked valamit vacsorára, Liebling? – kérdezte tőle Linda.

– Hagyjad csak! – legyintett Oskar. – Én már úgy is nyugger vagyok, te meg egész nap gürizel. Inkább én csinálok neked valamit.

– Köszí, nagyon rendes vagy – nyomott puszit az arcára Linda, és elvonult a hálószoba felé.

Oskar imádott főzni. Majdnem annyira felszabadítónak és kreatívnak találta, mint az irodalmat. Közben bekapcsolta a rádiót és egy komolyzenei adóra tekerte. Süteményt csinált, szinte már rutinból. Az ételkészítés és a rádiózás lekötötte a figyelmét szinte csak úgy repült az idő. Egy óra múlva eljutott odaáig, hogy a sütőt is használja. Berakta a sütemény tésztáját, becsukta az ajtaját és feltekerte maximum hőfokra. Oskar már előre érezte az édesség ízét és szagát, összefutott a nyál a szájában. Ám ekkor váratlanul sütőben fekete füst jelent meg.

– Mi a fene... – morogta magában.

A sütő új volt, nagyjából egy éves, nem értette, hogy romolhatott el. A füst egyre csak gyűlt, eltakarva a süteményt. Nullára kapcsolta a fokozatot, és nagy nehezen kinyitotta a sütőt. A füst meghazudtolva a fizika törvényeit szinte egyszerre tódult ki onnan és önálló entitásként viselkedve Oskar mellé füstölgött. A férfi nem hitt a szemének. Amikor észrevette, hogy a füst felső harmadában kezdett kirajzolódni a hét éve elhunyt felesége, Paula arca, teljesen lefagyott, szóhoz sem jutott. Érezte, hogy a szíve a teljesítőképessége határán mozog.

– Szervusz Oskar! – köszönt neki a füst Paula hangján.

– Ez csak hallucináció lehet – tért magához. – Biztos még a vonaton vagyok, és álmodom.

Összeszorította a szemét, és megcsípte magát. Aztán mikor ez sem hatott, bevizezte az arcát.

– Nem áll messze a valóságtól, drágám – mondta a füst, miközben Oskar megtörölte a szemét. – Valóban azon a kurzuson költöztem beléd... vagy talán pontosabb lenne úgy fogalmazni, hogy jöttem ki belőled. És valóban nem lát más, csak te és talán a varázsló.

– Ah, sejtettem én, hogy ez állhat a depresszióm mögött! Sosem dolgoztam fel tisztességesen az elvesztésedet.

– Három évvel a halálom után – kezdte számonkérően Paula – élettársaddá fogadtál egy nálad huszonhét évvel fiatalabb nőt! Pedig utaltam rá néhányszor, hogy ne tedd.

– Nem bírtam a magányt – fakadt ki Oskar.

– Megcsaltál, és ezért nyomasztalak!

– De az nem... oké, talán annak számít – roskadt le egy székre. – De most már mit tehetek? Bocsánatot kérek!

– Jajj, Oskar, tudod, hogy szeretlek – váltott kedvesebb hangra a füst, miközben közelebb gomolygott hozzá. – Hajlandó vagyok megbocsátani neked.

– Tényleg? – nézett fel Oskar meglepetten. Nem számított erre a válaszra.

– Megbocsátok, ha jóváteszed, amit elrontottál.

– Hogyan?

– Válassz engem! Gyere velem!

– Hova?

– A másvilágra.

Oskar szíve megint erősen vert. A homlokán legurult egy verejtékcsepp. Végig ott motoszkált a fejében a gondolat Linda megismerése óta, hogy tulajdonképpen megcsalja Paulát. Sose sikerült megnyugtató választ adnia rá.

– Ezt nem tehetem meg Lindával...

– Jajj, dehogynem. Csak lemondod a szívűtétet, még néhányszor jól rád ijesztek, és te is bedobod a törülközőt.

– Hátööö...

– Amúgy is a nyakadon maradok addig, amíg élsz.

A férfi elkeseredetten nézett maga elé.

Peter

Ezúttal megállta, hogy felkiáltson, de rögtön felpattant az ágyból és felkattintotta a villanyt. Az öccse arcvonásait viselő teremtmény lemászott a falról Peter ágyába.

– Mit akarsz tőlem? – kérdezte Peter, ezúttal határozottabban és a válasza jobban koncentrálva, mint a múltkor.

– Az öcséd – hörögte a lény. – Az öcséd vagyok, és veled akarok lenni, akkor is, ha te ezt nem akarod!

– Te nem vagy az öcsém! Az öcsém nem így néz ki, és egy elmeógyógyintézetben van.

A lény ocsmány hahotába kezdett, és Peter felé ugrott, aki éppen csak elkerülte.

– A kutya fáját! Te nem az öcsém vagy, és ezt be is bizonyítom – mondta Peter, azzal átment az előszobába, összeszedte a cuccait, visszaöltözött utcai ruhába, és felvette a cipőjét. A lény mindeközben követte hosszú nyáltócsát húzva maga után. – Most szépen elmegyek az öcsémhez.

– Majd meglátjuk, ki nevet a végén.

Peter kiment az ajtón, és bezárta maga után. Remélte, ezzel egy időre megszabadul a lénytől. Miután kilépett az ajtón kikereste a telefonja névjegyzékéből egy régi műkereskedő-kollégája számát. Lassan elindult a lépcsőn lefele. Kicsöngött a telefon. Nemsokára egy álmos „hallo” szólt ki belőle.

– Szervusz! Schwartz Peter vagyok.

– Szia Peter! Minek köszönhetem ilyen késői felkeresésemet?

– Tudtommal, te foglalkozol ilyen mágikus műtárgyakkal... nos, most egy ilyenbe akadtam. És sajnos nem mint vevő vagy eladó, hanem mint áldozat – Peter nagy levegőt vett és remélte nem nézik majd hülyének.

– Hallgatlak.

– Ezek szerint, te hiszel nekem?

– Igen. Elképzelhetőnek tartom, hogy igazad van. A mágikus erővel bíró tárgyak közül akadnak olyanok, amik nem csak a népi hit szerint bírnak mágikus erővel.

– Értem. Khm, azt hiszem pont egy ilyenrel találkoztam. Egy inga-szerű dologról van szó, ami azt hiszem, a lelkiismeret furdalásom vetíti ki materiális síkba. A használója egy Cipolla nevű férfi, akit újsághirdetésben találtam, mint egy alkalmas önismereti tanfolyam mestere.

– Ez inkább pszichológia mint mágia... de léteznek ilyen ingák, az tény. Leírnád pontosan?

Peter körülírta.

– Értem. Mintha már egyszer, régen hallottam volna róla, de fogalmam nincs, hogy került Frankfurtba. Utánanézek, és igyekszem megtalálni ezt a csalót. Te meg próbálj meg életben maradni! Minden ingának megvan a maga feloldása, ami nem feltétlen egy újabb hipnózis. Tegyel valamit, ami megszünteti a lelkiismeret furdalásod!

– Épp azt próbálom. Kösz a segítséget!

– Nincs mit, Peter – azzal lerakta.

Peter épp ekkor ért a társasház kapujához. Kinyitotta, kilépett rajta, és nagyot szívott a levegőből. Aztán elsétált az autójához, ahol legnagyobb meglepetésére az anyósülésen a lény fogadta.

– Hogy a francba csináltad?

A válasz egy újabb gúnyos kacaj volt. Peter elindult az autóval, és igyekezett nem tudomást venni a mellette ülő valamiről. Az néha arról beszélt, hogy milyen szenvedéseket kell átélnie a zárt osztályon, és, hogy mennyire dühös a bátyjára, de ezen felül egyelőre nem csinált semmit. A végén, parkoláskor megpróbálta megérinteni Peter kezét, de az gyorsan elhúzta onnan, így majdnem ütközés lett a vége. Peter káromkodások közepette kiszállt a kocsiból, és megindult a sárgaház felé. Az épületben szemmel láthatóan alig volt valaki, a legtöbb lámpa már el volt oltva. A recepciónál egy harminc körüli nő ült, unottan keresztrejtvényt fejtve.

– Jó estét!

– Estét! – válaszolta az. – Talán ön is szeretné igénybe venni szolgáltatásainkat?

– Majdnem...

– Akkor miért jött ide, jóval a látogatási időn túl?

– Nézze, nagyon sürgős!

– Látja a kiírást? A mai napon hétig lehet jönni.

– Tudja mit... – mondta Peter, és előhalászott egy kétszáz euróst.

– Na, jól van – vette el a recepciós. – Most az egyszer.

Azzal csengetett az ügyeletes nővérnek, aki néhány perc múlva megjelent.

– Az úrnak különleges engedélye van az intézményvezetőtől, ööö

– Schwartz Jochen – segítette ki Peter.

– Schwartz Jochen meglátogatására. Kérem, vezesse oda!

A nővér kelleetlenül elindult, és intett Peternek, hogy kövesse. Peter ritkán járt itt, de arra már fejből emlékezett merre találja a látogatási szobát. Közben végig hallotta, ahogy a kobold mögötte ugrál. Mikor megérkeztek a nővér betessékelte a szobába, és elment Jochenért. A szörny felugrott a mellette lévő székre, és ebben a bizarr helyzetben maradtak, egészen Jochen megérkezéséig. Az öccse leült az üveg túoldalán található székbe. Peter tudta, hogy az üvegfal jelenléte azt jelenti, éppen a közveszélyes szakaszában van. Mikor épp normálisabb állapotában volt fal nélkül is találkozhatnak. Látszott rajta, hogy leszedáltak. A tekintete zavart volt, nyugodtsága mesterséges, figyelme zilált. Alig ismerte meg Petert.

– Peter, te?

– Igen.

– Nahát, te itt?

– Igen. Sajnálom, hogy nem jöttem előbb.

– Miért jöttél volna? Mikor jöttél utoljára? Teljesen be vagyok gyógyszerelve, nem tudom, milyen nap van ma. Sőt belőled is csak homályos emlékeim maradtak.

– Addig jó...

– Hogyan?

– Semmi. Nézd Jochen, sajnálok mindent, amit veled történt. Nem voltam jó testvér. Nem szabadott volna ide beraknom téged.

– De most jó – látszott, hogy nincs teljesen magánál, és a gyógyszerek beszélnek belőle. – Jól érzem itt magam, és mindenkit szeretek.

– Értem, Jochen, értem.

Kínos csend következett. Jochen a belső vetítőt nézte a fejében, nem is vett tudomást Peterről. Peter a sírás határán nézte öccsét, és kárhoztatta magát. A lény gúnyos vigyorral ült mellette.

– Te Jochen! – tett még egy próbát Peter, elcsukló hangon. – Látsz most mellettem valakit?

– Mi? Hmmm... nem tudom. Érzem, hogy te látsz ott valakit. De én nem látom.

Peter meghökkent. Mi az, hogy érzi? Honnan tudja? Aztán rájött, hogy Jochennek mindig is ez volt az erőssége. Nagyon jó érzelmi intelligenciája van.

– Köszönöm, Jochen. Majd még fogok jönni.

– Nincs mit. Várlak.

Peter szólt a nővérnek, aki kikísérte.

– Jöhetne gyakrabban is – jegyezte meg az. – Jochen semmit nem javult mióta ide került, sőt... Pedig az ő kórságai gyógyíthatóak. Csak nincs senki, akiben megkapaszkodjon, így motivációja sincs. Ön is és az anyja is nagyon ritkán járnak. Szinte állandóan a mániás szakaszában van, már a fizikai egészségét veszélyezteti a sok nyugtató gyógyszer, amit adnunk kell neki.

– Értem – mondta Peter.

A recepciótól egyenesen az autójához ment. Beült, hátrahajtott a üléstámlát, és elaludt. Másnap reggel, mikor felébredt a szörny ült a mellkasán, aki csak annyit mondott, „igazam volt”. Peter irtózatos dühbe gurult. Elkezdte csapkodni a lényt, de valahogy egyszer sem találta el rendesen, csak a rádiót és a kezét sikerült megsebesítenie. Mikor ezt konstataálta ordított egyet és beindította a kocsit. Csak ment, ment, amerre tudott. Végül a város másik széléig jutott el, ahol kifogyott a benzinből. Ott kiszállt a kocsiból, és elkezdett futni az erdőbe. A kobold a lombkoronaszinten szökellve követte.

Melanie

A lány tehetetlennek érezte magát. Valószínűleg tényleg csak hallucinált, de nem tudta figyelmen kívül hagyni. Ha csak rá gondolt, nagyon felzaklatta. A szülei, miután beadták a gyógyszert, bezárták a szobájába, mert úgy gondolták az agresszív periódusa, és a pánikrohamra épp egy időpontra esett, ilyenkor pedig különösen veszélyes a környezetére. Ennek ellenére a csontváz továbbra is ott állt a kertben, és Melanie-t nézte, sőt az utóbbi néhány percben mintha szenvedő állatok hangját adta volna ki.

Persze időközben rájött, miért pont ezt hallucinálja. Még az Államokban, nem sokkal a költözésük előtt tagja volt egy kis bandának, akik mindenféle rosszaságot műveltek. A vége felé, már az állatkínzásig is elmentek. Egyszer felgyújtottak egy mosómedvét, aki a csontvázáig égett. Ezeket az emlékeket mélyen eltemette magába, és egészen mostanáig elő sem kerültek. Úgy tűnik a tudatalattija nem így gondolta.

Támadt egy ötlete. Fogta a mobilját és lefotózta vele a szörnyet. A fotót áttöltötte a gépére, és elküldte amerikai barátnőjének.

– Látsz valamit ezen a képen? – kérdezte tőle.

– Nem. Kéne? Nem alszol már? Nálatok elmúlt már féltizenegy, és a történetek után biztos fáradt lehetsz...

– Hallucinálok. Ez az önismereti tréning hatása *_*. Látok egy hatalmas állatcsontvázat, vörösen világító szemmel, és rajtam kívül más nem látja. Ez még onnan eredhet amikor kisállatokat kínoztunk.

– Oh, én.. sajnálom, Mel :/ . Szörnyű lehet. Csinál is valamit vagy csak ott áll? Én már egyébként nem is emlékeztem ezekre a szerencsétlen állatokra... csak most, hogy mondd. Tök kegyetlenek voltunk öt-hat éve.

– Érdekes módon, én is elfojtottam magamban. Amúgy néha változtatja a helyét és állathangokat ad ki.

– Hát. Szerintem menj szakemberhez... jobbulást <3 !

– Az lesz. Köszí ☺ !

Lehajtotta a laptopot, és egy nagyot sóhajtott, majd eleredtek a könnyei. Még volt egy terve. Az ablakhoz ment, és kinézett rajta, egyenesen a csontvázra, ami ezúttal csak néhány méterre állt tőle.

– Sajnálom – mondta neki megtörten. – Unatkozó kisgyerekek voltunk. Bocsánatodért esedezem! Érted? Nagyon megbántam már! Hogyan tehetném jóvá?

A csontváz közelebb jött egy lépéssel, és egyre hangosabb szenvedő állathangokat adott ki. Melanie befogta a fülét, de ez se használt. Végül már olyan hangos és elviselhetetlen volt, hogy a lány elájult.

Másnap reggel kezdett ébredezni. Először az órát látta meg. Fél nyolc. A családja fél óra múlva fog reggelizni. Aztán eszébe jutottak a tegnapiak. Reménykedett benne, hogy az csak egy álom volt. Vagy ha nem, hát elmúlt. Megerőltette magát, és ülő helyzetbe került. Ekkor meglátta a szörnyet az ablak előtt, de már a szobán belül. Sikítani akart, de nem jött ki hang a torkán. Megfogta az épp keze ügyébe kerülő tornacuccát, és teljes erejével elkezdte püfölni vele a csontvázat, ám az valahogy mindig kikerülte.

– Jól vagy, Mel? – kérdezte tőle a szomszédból az öccse.

Újból elkezdődtek az állathangok.

– Persze, csak levertem valamit – válaszolta a lány.

Aztán ismét a csontváz felé fordult.

– Jól van, látom, te már nem fogsz rólam leszállni, amíg élek. Cipolla jól átbaszott.

Valamelyest enyhültek az állati ricsajok.

– A halálba akarsz kergetni. Legyen meg a te akaratod. Én így nem akarok tovább élni.

Az állathangok szinte teljesen megszűntek, a csontváz kilebegett a falon.

Melanie bepakolt a hátizsákjába minden szükséges dolgot, és kimászott az ablakon. A csontváz ott volt tőle tisztos távolságban, végig őt nézte pirosuló szemével. A lány a motorjához sietett. Büszke volt rá, hogy már tizenhét évesen van motoros jogosítványa. Most azonban már nem sokat számított. Felült rá, beindította, és elszárguldott vele. Nem sokkal a városhatár után, a Nyírfa tónál állt meg. Sokat volt itt a családjával és egyedül, nagyon szerette a helyet. Leszállt a motorról. Elbizonytalanodott. Talán elhamarkodta a döntést. Visszaszállt volna a motorra, de ekkor közvetlen elé suhant a vezetés közben egyáltalán nem látható szörny, és az állathangok is újakezdődtek. „Oké, oké”, mormolta magában és megint leszállt a motorról. A csontváz ismét eltávolodott, és a hangok is megszűntek. Körülnézett. Forgalom alig volt, és csak néhány horgász lézengett a tó túlsópartján. A biztonság kedvéért, hogy ne legyen gyanús, hogy teljesen felöltözve tart a tónak, alsóneműre vetkőzött a motor mögött.

Mikor ezzel megvolt, a kezébe vette a táskáját és lassan, bizonytalanul megindult a móló felé. A parton meglátott két nagyobb kődarabot. Lehajolt, és betette őket a táskájába. Sose tanították meg rendesen úszni, de többször előfordult már, hogyha valahol túl mély vízbe került, akkor fulladás helyett valahogy kievickélt a sekélyebb részre. Itt is esett már le néhányszor a stég végéről, ám valahogy ügyes koordinációval és éles ösztönökkel mindig sikerült kikapaszkodnia, és visszamászni. Most ezt akarta mindenképpen elkerülni. A móló elején megállt, és rendkívül elszomorodott. Nem is vitték tovább a lábait. Belül még élni akart, minden porcikája tiltakozott az önként választott halál ellen. Ugyanakkor éne egy másik része rettegett a csontvázától, és gyötörte a bűntudat a kisállatok miatt. Hátranézett. A csontváz ott állt nem sokkal mögötte. Letörölte az arcáról a könnyeit, és elszánta magát. Levetette a cipőjét, és felvette a hátizsákot. Megcélozta a legmélyebb részt, és nekifutott. A stég végénél elrugaszkodott, majd behunyta a szemét.

Egy hosszú másodpercig vitte a levegőben a lendületet, aztán fokozatosan a víz alá kerültek a végtagjai a lábától a fejéig. Jéghideg érzés, és a becsapódás hangja. Aztán csend és nyugalom. Miközben kiengedte a levegőt, süllyedt lefele. A lába már elérte a talajt. Tulajdonképpen a tómederben állt. Mélységes megnyugvás vett rajta erőt, eszébe sem volt már küzdeni az életéért. Aztán váratlanul képek villantak be. A családja, a barátai, az itteni és az USA-beli házuk, Peter, Oskar, Cipolla. És végül a csontváz.

Csak úgy kipattantak a szemek. Alig látott valamit a vízben, de valamivel előtte ott tornyosult, az óriási mósómedve vázszerkezetének körvonalai, és persze az itt is jól kivehető szeme. Melanie pánikba esett, és a talajtól hatalmas lendületet véve elérte a felszínt. Vett egy nagy levegőt, de ennél többre nem maradt ideje, mert a táskát visszahúzta. Próbált ellenállni, csapkodott és taposott a teljes pánik állapotában, de nem sikerült, így ismét a meder alján állt, szinte semmi levegővel. Odalenn inkább véletlenül, mint tudatosan ledobta magáról a táskát, és nagy lendületet véve ismét a felszínre jutott. Ezúttal már valamivel hosszabban tudott ott maradni, de nem bírta végig tartani a saját testsúlyát, és egy darabig ismét elmerült. Kezdt megint tisztán gondolkodni. Ezután egy kicsit a víz fölött volt a szája,

megpróbált segítségért kiáltani, bár nem tudta, ebből mások mennyit hallanak. Észrevette, hogy időközben nagyon elsodródott a stégtől. Megpróbálta a fuldoklását a part irányába fordítani, ahogy az eddigi mélyvizes kalandokat is túlélte. Megint teljesen a víz alá került. Túl messze van a móló széle, ennyit nem fog kibírni erővel és levegővel...

Peter és Melanie

Peter futott, ahogy csak a lába bírta. Végül egy tónál lyukadt ki az erdőből. Meg kellett állnia, kifújnia magát. Eleinte nem látott, és nem hallott semmit tisztán, minden összemosódott. Aztán egy halovány segélykiáltást észlelt, a tó szomszédos oldaláról, ahol egy stég viszonylag hosszan benyúlt a tóba. Úgy tizenkét méterre a stég végétől egy vörös hajú lány kapálódzott, nagyon lassan kifelé haladva. „Nem fogja elérni” futott át Peter agyán. Összeszedte magát, és odakocogott a stéghez. Közben azon gondolkozott, valahol látta már ezt az arcot, ami így eltorzultan, rátapadt hajtincsekkel, levegő után kapkodva is még egészen esztétikus maradt. Levette a táskáját, a nadrágját, a vékonypulóverét és a cipőjét, majd a stégről a vízbe ugrott. Rendkívül hideg volt. Tett néhány tempót, aztán megállt, és körülnézett. Megijedt, mert nem látta a lányt, de aztán feltűntek neki az éppen csak víz fölé emelkedő keskeny, hosszú ujjak és a nem sokkal alatta lévő arc. Szegény pára már nagyon elfáradhatott, és kifogyhatott a szuszából. Peter odaúszott, és még épp el tudta kapni a lefele süllyedő lány kezét, aki ekkor már eszméletét veszítette. Eszébe jutott, hol látta már, és mi a neve. A férfi kivonszolta a partra, és megkezdte az újraélesztését. Miközben a lány mellkasát nyomta, a koboldhoz beszélt.

- Na, Jochen! Amit veled tettem, az elismerem szörnyű volt. Lett volna esélyem megkímélni a diliháztól, de nem tettem. Ezzel sok évedet vettem el, de remélem, most már tudok neked segíteni, és mindent megteszek, hogy visszahozalak. De, ha ezt a lányt most sikerül megmentenem – folytatta, mikor a harmincadik lenyomáshoz ért – azzal remélhetőleg nagyon sok évet adok másnak – ekkor következett egy szájon át lélegeztetés.

A kobold nem válaszolt, csak ült egyhelyben én gúnyosan vigyorogva nézett rájuk. Mikor Peter megint nekilátott a szívmasszázsának, a lány váratlanul kiköpött egy adag vizet, és köhögni kezdett, miközben kinyitotta a szemét. Peter megkönnyebbülten engedte el a lányt, és rendkívül határozottan a szörnyre nézett. Az bűnbánó tekintetet vágott, majd fokozatosan elhalványult, és eltűnt.

- Te – mondta a lány erőtlenül, miután kiköhögte magát –, te Peter vagy, ugye? Meghaltam, mi? És most épp megcsókolni készülsz, ugye, hogy aztán egy jót dugjunk? Milyen jó hely a mennyország, szörnyek sincsenek.

Erre még a nőzésben tapasztalt Peter is zavarba jött.

- Hátóó, éppenséggel nem haltál meg. Majdnem, de visszahoztalak.

Most Melanien volt a sor zavarba jövésben, még Peternél is jobban elpirult.

– Hoppá, akkor én ezt a valós Peternek mondtam? Oh, basszus. Amúgy meg öngyilkos akartam lenni, nem kellett volna megmenteni.

– Ahhoz képest elég határozottan próbáltál a felszínen maradni és a part felé evickélni.

– Az ösztön volt... dobj vissza a vízbe meghalni. Óriási lelki teherrel élek, és egy szörny követ, amit csak én látok. Az őrületbe kerget.

– Tudom, egész mostanáig velem is ez volt a helyzet. Átok Cipollára. De így, hogy megmentettelek, az én lényem eltűnt.

– Akkor nekem is ki kéne mentenem valakit?

– Talán. Nem tudom. Neked is tenned kell valamit a lelkiismereted megnyugtatóására, egy szakértő ismerősöm ezt mondta. És küld el határozottan a szörnyet!

Melanie felült. Körbenézett és meglátta a stégnél a saját démonát.

– Figyelj, mosómedve! – szólt neki oda. – Én már meghaltam, nem tehetek róla, hogy újraélesztettek. Teljesült a kívánságod, nincs több létjogosultságod. És megígérem, hogy ezentúl segíteni fogok egy állatmenhelyen, hogy helyreállítsam a hozzám hasonló hülyegyerekek által okozott szenvedést.

A mosómedve csontváza hátrálni kezdett, és egyre kisebb lett, végül eltűnt szem elől.

– Hurrá, nekem is eltűnt! – kiáltott fel Melanie.

– Ennek örülök – mosolyodott el Peter. – Amúgy, hogy is volt az a csók és...

De már nem tudta befejezni a mondatot, mert a szája előtti területet hirtelen betöltötte Melanie arca.

Oskar

Másnap délelőtt Oskar a klinika ajtajánál várta a nyitást. Mikor beengedték Fischer doktorhoz kért konzultációs időpontot. A nővérke kedvesen leültette az egyik váróba, és mondta neki, hogy majd szólítani fogják. Volt felesége füst formájában persze most is ott gomolygott mellette.

– Olyan büszke vagyok rád, hogy engem választottál, és visszamondod a várólistán a helyedet.

– Én azért nem vagyok kibékülve veled, hogy ilyen nehéz döntés elé állítasz. Még csomó egészséges évem lehetne...

– Mit ér az állandó lelki furdalással nélkülem?

– Eh.

Ekkor egy ismerős arc bukkant fel a folyosón. Mintha az önismereti kurzuson látta volna.

– De jó, hogy látom! – üdvözölte Peter. – az önismereti kurzuson találkozunk. Képzeld épp most hoztam be a kórházba a harmadik részvevőt, Melaniet, megfigyelésre, hogy ne alakuljon ki utólag tüdőödémája. Tudja, újra kellett élesztenem. Magának még megvan a szörnyecskéje?

– Hogy mim?

– Oh, hát magának nem képződött a lelkiismeret furdalásából valamiféle ijesztő lény?

– De éppenséggel...

– Ha valamivel sikerül megnyugtatnia a lelkiismeretét, és elég határozottan elküldi a lényt, akkor el fog múlni, nálam és a lánynál legalábbis ez történt.

– Köszönöm a tanácsot, Peter.

– Nincs mit! – mondta, azzal elballagott.

Oskar a füst felé fordult. Úgy gondolta, most vagy soha.

– Tudod, nagyon szomorú voltam, hogy elmentél e világról. És egész máig, minden nap gondoltam rád. És amíg élek nem felejtelek, mert csodálatos harmincöt év volt. De ahogy előtted, úgy utánad is van élet. A házasság az egyik fél haláláig tart, és sehol sincs megírva, hogy utána nem élhet együtt már mással az életben maradt tag. Te is csak akkor tettél ilyesmi utalásokat, mikor a daganat már áttétet képzett az agyadba, és eltorzította a személyiséged. És még akkor is csak nagyon közvetett utalásokat tettél. Szóval nincs jogod most már engem zaklatni! Kérlek, menj el!

A füst sokáig csendben bámult maga elé, majd annyit, mondott, hogy „hát jó”, és lassan eloszlott a teremben. Oskar felállt, kísértelt a teremből, ki a kórházból.

Cipolla

Cipolla váratlanul arra ébredt, hogy egy székhez van hozzákötve. Fájt a feje, és nem emlékezett rá, hogy került oda. Egy kis körülnézés után rájött, hogy a saját lakásán van. Köhintett egyet. A helyiségbe belépett egy ősz hajú, szemüveges úr, aki a korához képest meglepően jól tartotta magát. Épp Cipolla egy bögréjéből teázott.

L.D.L. - µvek: ÜVEGKALICKÁK

– Felébredtünk, felébredtünk? Ironikus, hogy ön Cipollának hívatja magát, az én második keresztnevem Mario. A novellában is én lövöm le önt.

– Maga valami műkincsáros emlékeim szerint... láttam már aukciókon. Mi dolga velem? Elvihet, amit akar, de úgyse tudja őket kezelni.

– Langyos – mosolyodott el a fogvatartója. – Valóban műkincskereskedőként is dolgozom. És valóban nem használom ezeket a vackokat a szó hétköznapi értelmében. Ön viszont sajnos életveszélyes helyzetbe sodorta az egyik barátomat, és a hipnotizőringája, amúgy is pont hiányzik a gyűjteményemből. Sokmindent megélt ez a kis jószág.

– Ön lenne az üvegkalickás? – sápadt el Cipolla. – Azt hittem csak legenda. Ne bántson, kérem!

– Ezt majd a lelkiismeretével kell lerendeznie. Nézzen csak az ingára...

vége

Blabla sah